

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. P-5550/2023-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vanesi Brizić Bahun kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Irene Đurica iz Zagreba, Gradišćanska 28b, OIB: 81616797340, zastupane po punomoćnici Kristini Rakuša, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 20. travnja 2026. godine u prisutnosti tužiteljice osobno uz zamjenicu punomoćnice Ivu Komljenović, odvjetnicu, te zamjenice punomoćnice tuženika Rim Hariri, odvjetničke vježbenice, dana 27. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužiteljici Ireni Đurica iz Zagreba, Gradišćanska 28b, OIB: 81616797340, zakonske zatezne kamate na iznos od 22.441,62 EUR koje teku na pojedine iznose kako slijedi:

- na iznos od 22,24 EUR od dana 11.01.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 28,16 EUR od dana 11.02.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 42,29 EUR od dana 11.03.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 30,07 EUR od dana 11.04.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 21,41 EUR od dana 11.05.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 20,15 EUR od dana 11.06.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 13,23 EUR od dana 11.07.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 13,37 EUR od dana 11.08.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 19,76 EUR od dana 11.09.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 37,99 EUR od dana 11.10.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 56,02 EUR od dana 11.11.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 49,31 EUR od dana 11.12.2008. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 87,61 EUR od dana 11.01.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 109,30 EUR od dana 11.02.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 128,45 EUR od dana 11.03.2009. pa do 02.02.2016. godine;

- na iznos od 94,84 EUR od dana 11.04.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 88,85 EUR od dana 11.05.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 85,49 EUR od dana 11.06.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 92,26 EUR od dana 11.07.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 78,73 EUR od dana 11.08.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 84,87 EUR od dana 11.09.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 74,34 EUR od dana 11.10.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 83,71 EUR od dana 11.11.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 78,33 EUR od dana 11.12.2009. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 104,95 EUR od dana 11.01.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 119,96 EUR od dana 11.02.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 116,78 EUR od dana 11.03.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 129,55 EUR od dana 11.04.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 147,91 EUR od dana 11.05.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 164,27 EUR od dana 11.06.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 195,65 EUR od dana 11.07.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 164,97 EUR od dana 11.08.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 242,93 EUR od dana 11.09.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 202,02 EUR od dana 11.10.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 209,94 EUR od dana 11.11.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 243,86 EUR od dana 11.12.2010. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 288,70 EUR od dana 11.01.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 228,92 EUR od dana 11.02.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 243,96 EUR od dana 11.03.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 222,68 EUR od dana 11.04.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 266,64 EUR od dana 11.05.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 303,81 EUR od dana 11.06.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 318,78 EUR od dana 11.07.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 485,15 EUR od dana 11.08.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 327,35 EUR od dana 11.09.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 303,81 EUR od dana 11.10.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 309,61 EUR od dana 11.11.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 307,82 EUR od dana 11.12.2011. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 328,00 EUR od dana 11.01.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 342,36 EUR od dana 11.02.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 346,78 EUR od dana 11.03.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 336,35 EUR od dana 11.04.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 341,92 EUR od dana 11.05.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 347,66 EUR od dana 11.06.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 339,06 EUR od dana 11.07.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 338,25 EUR od dana 11.08.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 322,03 EUR od dana 11.09.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 327,57 EUR od dana 11.10.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 339,62 EUR od dana 11.11.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 336,05 EUR od dana 11.12.2012. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 341,32 EUR od dana 11.01.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 317,94 EUR od dana 11.02.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 319,52 EUR od dana 11.03.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 336,86 EUR od dana 11.04.2013. pa do 02.02.2016. godine;

- na iznos od 319,89 EUR od dana 11.05.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 310,95 EUR od dana 11.06.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 310,33 EUR od dana 11.07.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 310,51 EUR od dana 11.08.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 319,98 EUR od dana 11.09.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 325,51 EUR od dana 11.10.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 326,58 EUR od dana 11.11.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 336,33 EUR od dana 11.12.2013. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 308,23 EUR od dana 11.01.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 281,26 EUR od dana 11.02.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 278,59 EUR od dana 11.03.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 277,79 EUR od dana 11.04.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 270,82 EUR od dana 11.05.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 269,81 EUR od dana 11.06.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 275,87 EUR od dana 11.07.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 282,03 EUR od dana 11.08.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 281,56 EUR od dana 11.09.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 285,60 EUR od dana 11.10.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 291,49 EUR od dana 11.11.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 294,18 EUR od dana 11.12.2014. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 295,71 EUR od dana 11.01.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.02.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.03.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.04.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.05.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.06.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.07.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.08.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.09.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.10.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.11.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.12.2015. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 279,86 EUR od dana 11.01.2016. pa do 02.02.2016. godine;
- na iznos od 378,19 EUR od dana 11.02.2016. pa do 02.02.2016. godine;

sve po stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje po stopi koja se određuje, za svako polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.

siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

II. Odbija se tužiteljica s dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 22.488,47 eur i sa zahtjevom da joj se na pojedine iznose iz točke I. dosudi zakonska zatezna kamata tekuća od 03. veljače 2016. godine pa do isplate.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužiteljici Ireni Đurica iz Zagreba, Gradišćanska 28b, OIB: 81616797340, na ime preplaćene glavnice prilikom konverzije iznos od 8.844,45 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 04. veljače 2016. godine pa sve do isplate, po stopi koja se do 31. prosinca 2022. godine određuje po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana."

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 4.250,00 eur, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. svibnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

V. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici te se odbija prigovor radi prijeboja.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe na način izvršen podneskom od 15. prosinca 2025. godine.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da su dana 20. prosinca 2007. godine prednik tuženika Splitska banka d.d. kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita zaključili Ugovor o kreditu broj 63582/07, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 209.300,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti. Predmetnim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita na 300 mjeseci s ugovorenim mjesečnim anuitetima uz kamatnu stopu od 5,00% godišnje koja je definirana kao promjenjiva. Nadalje, tužiteljica je dana 3. veljače 2016. godine s pravnim prednikom tuženika zaključila Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu br. 63582/07 kojim se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Tužiteljica ističe da provedenom konverzijom nije obeštećena u potpunosti kao potrošač, a sve s obzirom na nepoštene odredbe Ugovora utvrđene u postupku "Petrošač" povodom kolektivne tužbe. Navodi da je odredbama Ugovora o kreditu ugovorena tzv. valutna klauzula, odnosno da je vrijednost ugovorene obveze izračunata na temelju vrijednosti valute RH (kuna) u odnosu prema stranoj valuti, to jest u ovom pojedinačnom slučaju vrijednosti švicarskog franka-CHF, ali tužiteljica osporava valjanost njenog ugovaranja sukladno odredbama kako tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača tako i Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica ističe da je prilikom otplate dovedena u vrlo nepovoljan položaj zbog aprecijacije CHF u odnosu na HRK na što kao mogućnost prilikom ugovaranja obveze iz Ugovora o kreditu nije bio upozoren od strane tuženika niti joj je obrazložena valutna klauzula i rizici povezani s ugovaranjem kredita u valuti CHF. Kao prosječnom potrošaču kojem je iznos kredita izražen u valuti CHF značio samo manju kamatnu stopu, nikad nije bila upozorena da bi tu nižu početnu stopu nužno pratio rizik koji postoji kod ugovaranja obveze u valuti CHF u odnosu na ugovaranje u valuti EUR ili HRK. Na upit koji bankarski proizvod je za nju najpovoljniji, nije joj dan odgovor, kao i brojnim drugim dužnicima. Tužiteljica nadalje navodi da prilikom zaključenja ugovora kao prosječni potrošač nije mogla predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, dok je tuženiku, kao specijaliziranoj novčarskoj ustanovi, to bilo poznato ili moglo biti poznato, iz čega proizlazi da tuženik prilikom sklapanja ugovora nije postupao u dobroj vjeri. Stoga smatra kako i nakon konverzije ima pravo na povrat iznosa i to za iznos preplate anuiteta zbog preplaćene valutne klauzule do konverzije u iznosu od 22.488,47 EUR / 169.439,35 HRK kako je specificirano tužbenim zahtjevom, i to zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, te za daljnju razliku glavnice od 8.118,94 EUR / 61.172,16 HRK kako je specificirano tužbenim zahtjevom, i to zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Stoga tužitelj predlaže donošenje presude kojom će se naložiti tuženiku isplatiti tužiteljici na ime preplaćene valutne klauzule iznos od 22.488,47 eur te na ime preplaćene glavnice prilikom konverzije iznos od 8.118,94 eur, sve sa pripadajućom zateznom kamatom i troškovima postupka.

3. Podneskom od 15. prosinca 2025. godine tužitelj je uredio tužbeni zahtjev na način da je sukladno nalazu i mišljenju vještaka zatražio isplatu iznosa od 22.441,62 eur na ime preplaćene valutne klauzule, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini mjesečni iznos od

dospijeća pa do isplate, te iznosa od 8.844,45 eur na ime preplaćene glavnice prilikom konverzije, sa zateznom kamatom od 04. veljače 2016. godine do isplate, uz naknadu troškova postupka.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, kao i osnovu i tijek zateznih kamata, te predlaže da sud odbije predmetni tužbeni zahtjev iz sljedećih razloga: tužitelj je prihvatio ponudu izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje u tekstu: ZID ZPK/15). Tuženik osporava tužiteljevo svojstvo potrošača te ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja. Nadalje navodi da je potraživanje tužitelja zastarjelo, a odredbe ugovora o valutnoj obvezi nisu ništetne. Ističe kako su se uvjeti na tržištu naknadno nepredvidivo izmijenili i bili su rezultat izvanrednih okolnosti za koje tuženik nije odgovoran niti je za njih mogao znati niti je na njih mogao utjecati. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u povodu kolektivne tužbe pod poslovnim brojem P-1401/2012 (dalje: Presuda) ne obvezuje sud u ovom postupku pokrenutom zbog navodnog stjecanja bez osnove. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u povodu kolektivne tužbe pod poslovnim brojem P-1401/2012 ne obvezuje Sud u ovom postupku u kojem je izvršena konverzija ugovora o kreditu sukladno ZID ZPK/15. Također, da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Tuženik ističe kako po Ugovoru o kreditu postoji uvijek jedna glavnica koju je korisnik kredita dužan vratiti banci kao kreditoru. Vrijednost predmeta spora je prenisko određena.

5. Tuženik je na ročištu održanom 10. srpnja 2025. godine istaknuo prigovor prijetoja u visini iznosa vraćene preplate.

6. Tuženik se podneskom od 07. siječnja 2026. godine usprotivio preinaci tužbe na način kako je to tužitelj izvršio podneskom od 15. prosinca 2025. godine, jer je povećao zahtjev u odnosu na konvertiranu glavicu, dok se usprotivio djelomičnom povlačenju tužbe koje se odnosi na sniženje zahtjeva koji se odnosi na preplatu s osnova valutne klauzule.

7. U tijeku postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 63582/07, Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu broj 63582/07, početni otplatni plan, izvode po kreditu, obavijesti o promjeni kamatne stope, promete po računu, ponudu i obračun konverzije, otplatni plan, pregled uplata, Sporazum o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu, provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću za Darfin d.o.o., te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

8. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

9. Sud je prihvatio preinaku tužbe na način kako je to tužitelj izvršio podneskom od 15. prosinca 2025. godine, obzirom je isto bilo svrsishodno za konačno rješenje spora između stranaka te se stoga radi o situaciji iz čl. 190. st. 2. ZPP-a, pa je riješeno kao u izreci.

10. Među strankama nije sporno da je dana 20. prosinca 2007. godine sklopljen među strankama Ugovor o kreditu broj 63582/07, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 209.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti.

Predmetnim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita na 300 mjeseci s ugovorenim mjesečnim anuitetima uz kamatnu stopu od 5,00% godišnje koja je definirana kao promjenjiva. Isto tako, nije sporno da je tijekom otplate kredita početno ugovorena kamatna stopa mijenjana u više navrata, o kojim povećanjima je tuženik obavještavao tužitelja, kao i to da je za vrijeme otplate kredita tečaj CHF rastao.

11. Nadalje, nije sporno da je između stranaka dana 03. veljače 2016. godine sklopljen Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu br. 63582/07 kojim se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

12. Prvenstveno je sporno da li tužitelj ima status potrošača te da li mu, s obzirom na sklopljeni Dodatak br. 1. ugovoru o kreditu, pripada pravo na podnošenje tužbenog zahtjeva kojim traži utvrđenje ništetnosti osnovnog Ugovora o kreditu, odnosno pojedinih odredbi tog Ugovora, te, ako mu to pripada, da li mu temeljem stjecanja bez osnove pripada pravo tražiti isplatu kao posljedicu ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi, te visina zahtjeva.

13. Prema odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Budući je iz samog Ugovora o kreditu jasno da je isti zaključio tužitelj kao fizička osoba i nema nigdje podatka o tome da bi kredit bio namijenjen bilo kakvoj poduzetničkoj djelatnosti, to je utvrđeno da tužitelj ima svojstvo potrošača.

14. Isto proizlazi i iz iskaza tužiteljice, koji je sud prihvatio kao životan i uvjerljiv, te je utvrđeno da joj je predmetni kredit iz 2007. godine bio potreban za kupnju stana, kojeg je koristila za vlastito stanovanje. Prilikom ishoda navedenog kredita u banci joj nije bilo ništa posebno objašnjeno. Dana joj je špranca ugovora kojeg je bilo potrebno potpisati i jedino je bilo pitanje koji će biti iznos kredita s obzirom na vrijednost stana. U Splitskoj banci nije bila kreditno sposobna ni za jedan drugi kredit, već samo u valuti CHF te je zapravo bila prisiljena uzeti kredit u navedenoj valuti. Vezano uz tu valutu nije dobila nikakva dodatna objašnjenja. Nisu me upozorili da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF kao što to čini u odnosu na EUR. Nisu joj pojašnjeni parametri i kriteriji izmjene kamatne stope. Kredit joj je nuđen po principu "uzmi ili ostavi", odnosno da može uzeti navedeni kredit i kupiti stan ili odustati. Pročitala je predmetni Ugovor o kreditu, ali ga nije razumjela. Kredit u CHF joj je predstavljen kao siguran kredit, rečeno joj je da je to super, da je švicarska banka sigurna banka, da je to za nju najpovoljnije i dr. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu radila je kao savjetnik u savjetodavnoj kući. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije imala u vlasništvu vlastiti obrt niti trgovačko društvo. Odlučila se na uzimanje kredita u Splitskoj banci, jer je Splitska banka pratila investitora za gradnju te je jedina opcija bila dobiti kredit u Splitskoj banci. Raspitivala se o mogućnosti dobivanja kredita u drugim bankama i to u EUR-ima, međutim, Splitska banka nije željela dati brisovno očitovanje ili pismo namjere.

15. Stoga je utvrđeno da tužitelj ima status potrošača u ovom postupku.

16. Osim toga, da je i sam tuženik smatrao da tužiteljica ima status potrošača proizlazi i iz činjenice da je sa tužiteljem sklopio Dodatak br. 1. ugovoru o kreditu, obzirom je to pravo propisano odredbama čl. 19.a. i čl. 19.b. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15, dalje: ZID ZPK/15) pridržano samo za potrošače.

17. Uz to valja navesti kako je u skladu sa pravnim shvaćanjem izraženim u odluci Vrhovnog suda RH Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. godine teret dokaza da tužitelji nisu potrošači na tuženiku, a ne na tužitelju, pa posljedično navedenom tuženik nije ni dokazao tu činjenicu.

18. U svezi s pitanjem valjanosti i pravnim učincima sporazuma o konverziji sklopljenog na osnovi ZID ZPK/15 izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu broj Gos-1/2019 rješenjem od 4. ožujka 2020.: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“

19. Nadalje, Vrhovni sud u obrazloženju zauzetog pravnog shvaćanja ističe da je ZID ZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 11/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje: ZOO/05), te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, kao i da ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK/15 o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji pod pretpostavkom da je sporazum sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK/15.

20. Osim toga sklapanje tog Dodatak br. 1. Ugovora utemeljenog na odredbi čl. 19.b ZID ZPK/15 ima za svrhu potpunu zaštitu potrošača, kao korisnika kredita i prilikom njegova sklapanja mora biti u potpunosti uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja je prethodno narušena ugovaranjem navedenih ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

21. Posebice glede postojanja, odnosno nepostojanja pravnog interesa za zahtjeve da se utvrde ništetnima pojedine odredbe ugovora o kreditu prethodno vezanih uz CHF, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

22. U odlukama broj: Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022. i Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. Vrhovni sud Republike Hrvatske istakao je kako su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora pa je neprihvatljivo pravno shvaćanje da osnovni ugovor o kreditu nije postojao, jer je vrijedio i imao sve pravne posljedice kao i kod korisnika kredita koji nisu sklopili dodatak osnovnom ugovoru o kreditu i proveli konverziju. Čak i kad bi se uzelo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo nikakvih zapreka za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

23. U rješenju Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022. Vrhovni sud Republike Hrvatske navodi kako sklapanje dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZIDZPK/15) ne gubi se pravo na potraživanje preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati

eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

24. Za ukazati je i na stajališta suda Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) u presudama OTP Bank and OTP Faktornig od 20. rujna 2018., C-51/17, EU:C:2018:750 i Dunai od 14. ožujka 2019., C-118717, EU:C:2019:207 u kojima ESLJP izražava slijedeći pravni stav: - u pogledu kogentnih odredbi nacionalnog prava koje po sili zakona zamjenjuju u cijelosti ili dijelom nepoštene ugovorne odredbe, ESLJP svoja stajališta temelji na povezanom tumačenju članka 1. stavak 2. i članka 6. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ. Prema članku 1. stavak 2. Direktive, odredbe koje su dio sadržaja ugovora na temelju kogentnih normi nacionalnog prava isključene su iz materijalnog polja primjene Direktive. To ne isključuje primjenu Direktive na ostale ugovorne odredbe, kao i na onaj dio sporne odredbe koji nije izmijenjen kogentnom normom. ESLJP smatra da takva nacionalna odredba nije protivna članku 6. stavak 1. Direktive uz uvjet da ne isključuje pravo i obvezu nacionalnoga suda da i takve ugovorne odredbe podvrgava testu nepoštenosti iz članka 3. stavak 1. Direktive te ih proglasi ništetnima, - ako je usprkos zakonskoj intervenciji "preživjela" odredba o preuzimanju tečajnog rizika od strane potrošača nacionalni je sud, iako ne može ispitivati nepoštenost odredbe o primjeni tečaja narodne banke (jer je ta odredba u ugovor umetnuta na temelju kogentne zakonske norme), i dalje je dužan ispitivati nepoštenost onoga aspekta ugovornih odredbi koje rizik promjene tečaja prebacuju na potrošača, a koje ovom zakonskom intervencijom nisu uklonjene iz ugovora, - cilj zakonske intervencije o konverziji je ukloniti iz ugovora ništetnu odredbu o tečajnoj razlici i osnažiti ugovor, što je u skladu s ciljevima iz članka 6. stavak 1. Direktive da se ugovor u načelu održi na snazi uklanjanjem ništetne odredbe. Članak 7. stavak 1. Direktive ne sprječava države članice da zakonskom odredbom uklone nepoštenu odredbu iz ugovora, no pritom zakonodavac mora poštovati zahtjeve iz članka 6. stavak 1. Direktive, odnosno činjenica uklanjanja nepoštenih odredbi iz ugovora putem zakona kako bi se ugovor održao na snazi, ne može rezultirati smanjenjem zaštite zajamčene potrošačima. Stoga ESLJP upućuje nacionalni sud da provjeri omogućava li navedeni nacionalni zakon ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nije postojala, osobito ostvarivanjem prava na povrat koristi koju je trgovac stekao na temelju nepoštene odredbe

25. Nadalje, neosnovani su navodi o zastari utužene tražbine. Naime, postavljeni tužbeni zahtjev u predmetnoj parnici predstavlja restitucijski zahtjev iz odredbe čl.323.st.1. ZOO/05, pa slijedom toga rok zastare za predmetnu tražbinu iznosi pet godina (opći rok zastare), s tim da zastara te tražbine ne počinje teći prije nego što je utvrđena ništetnost ugovora ili neke njegove ugovorne odredbe, što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH glede pitanja zastare restitucijskih zahtjeva. Pri tome, treba reći da navedeno pravno shvaćanje u potpunosti koincidira i sa najnovijim pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama Suda EU donesenim u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19, prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključene u taj ugovor o zajmu, ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Polazeći od navedenog u svim predmetima u kojima se, na temelju čl.502.c. ZPP-a, primjenjuje pravno

shvaćanje iz presude donesene u sporu po kolektivnoj tužbi, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu – jer je tek sa donošenjem tih presuda potrošač stekao saznanje o nepoštenosti a time i o ništetnosti tih ugovornih odredbi. To nadalje znači da rok zastare o tražbini preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u odnosu na tuženika počinje teći od 14. lipnja 2018. godine.

26. Predmetna tužba u ovom postupku podnesena je 07. lipnja 2023. godine, pa s obzirom na prethodno navedeno, tražbina tužiteljice utužena u ovoj parnici nije zastarjela, jer do njenog pokretanja nije istekao rok zastare od pet godina.

27. Stoga je u nastavku bilo potrebno utvrditi da li su u Ugovoru o kreditu koji je sklopljen između tužitelja i tuženika dana 20. prosinca 2007. godine, ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

28. U odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o promjenljivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. godine donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik (kao jedna od banaka) u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

29. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. godine donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

30. Nadalje, u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula):

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine preinačio prvostupanjsku presudu i odbio ovaj dio tužbenog zahtjeva,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj Rev-249/14-2 od 09. travnja 2015. godine potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva,

- Ustavni sud Republike Hrvatske je odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. godine ukinuo presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je odbijen zahtjev upravljen na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Rev-575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu,

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. godine donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica CHF.

31. Prema odredbi čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a. st. 1. navedenog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Riječ je u konkretnom slučaju dakle o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to samo u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni.

32. Nadalje, i prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštitite potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Kako se u konkretnom slučaju tužitelj dakle poziva upravo na pravno utvrđenje iz rečene presude kojom je utvrđeno da je tuženik povrijedio prava tužitelja kao potrošača i ujedno korisnika kredita, a u kojima je koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovarao promjenjivost kamatne stope, a da nije tužitelja u cijelosti informirao o parametrima bitnim za donošenje takve odluke o promjeni kamatne stope, te takve odredbe ugovora utvrđuje ništetnim, to je nepotrebno posebno analizirati tvrdnje tuženika o razlozima promjene kamatne stope, odnosno o kriterijima i parametrima koji su utjecali na takvu promjenu, uz okolnost da je Trgovački sud u Zagrebu u navedenoj odluci

takve odredbe ugovora, odnosno takvu praksu u ugovorima o kreditu, pravomoćno već utvrdio ništetnim.

33. Na tvrdnju tuženika da stranke nisu sklopile ugovor o kreditu s fiksnom kamatnom stopom valja reći kako je već u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je utvrđeno da su ugovorne odredbe koje je tuženik sklapao s korisnicima kredita (potrošačima), uključujući i tužitelja, a u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, bile uočljive (jer su bile jasno istaknute u ugovoru) i jasne (jer je u njima jasno naznačeno da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi) ali nisu bile razumljive potrošačima jer je terminologija koja je korištena visoko stručna što je dovelo do ništetnosti tih odredbi.

34. Pozivanje tuženika na odredbe svojih Općih akata nije osnovano, jer takvi akti tuženika kao kreditora kojima ona definira povećanje kamatne stope i način obračuna kamate, kao stručni akti možda i jesu razumljivi osobama s ekonomskim obrazovanjem i znanjima ali nedvojbeno nisu razumljivi prosječnom potrošaču pa tako ni tužitelju. Stoga je tuženik kao kreditor, u skladu s osnovnim načelima obveznog prava, bio dužan prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, informirati tužitelja na način koji je jasan i razumljiv prosječnom potrošaču koji nema ekonomsku naobrazbu, o smislu i sadržaju odredbi o primjenjivoj kamatnoj stopi te parametrima o kojima ovisi njezina visina u budućem razdoblju vraćanja kredita, što tuženik u konkretnom slučaju nije učinio.

35. Pri tome se ne dovodi u pitanje pravo tuženika kao kreditora da u ugovorima koje zaključuje sa svojim klijentima ugovara takvu kamatu (promjenjivu), već je odlučan način na koji se ugovara promjenjivost stope te kamate. Predmetne ugovorne odredbe sastavio je tuženik kao trgovac po unaprijed formuliranom standardnom obrascu te tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a opći uvjeti ugovora ne mogu valjano nadomjestiti pojedinačno pregovaranje.

36. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj kao potrošač i slabija ugovorna strana imala utjecaja na sadržaj ugovora u dijelu kojim je ugovorena mogućnost promjena kamatne stope sukladno odluci banke.

37. Prema pravnom stavu koji je izražen u presudi Europskog suda od 30. travnja 2014. u predmetu C-26/13 nije dovoljno da je ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi redovne kamate ugovora o kreditu potrošaču samo gramatički razumljiva, već je potrebno da potrošaču budu na jasan način objašnjeni razlozi i pojedinosti načina njene promjene tako da on na temelju razumljivih kriterija može predvidjeti njihove ekonomske posljedice na svoju financijsku situaciju.

38. Valutna klauzula je zaštitna klauzula kojoj je svrha osigurati jednaku vrijednost ispunjenja činidbe i protučinidbe u slučaju inflacije, što znači da osigurava kreditoru da broj novčanih jedinica koje će potrošač plaćati kako će anuiteti dospijevati, bude po svojoj stvarnoj vrijednosti jednaka vrijednosti novčanih jedinica u trenutku isplate kredita potrošaču, a sve to kako bi se ispoštovalo jedno od temeljnih načela ugovornih odnosa – načelo jednake vrijednosti činidaba. Valutna klauzula nije određeni iznos novčanih sredstava koje je banka isplatila potrošaču, međutim kao zaštitna klauzula koja se veže na novčani iznos koji je isplaćen neodvojivo je povezana i direktno utječe na visinu mjesečnih anuiteta u kojima se kredit vraća, a kao takva sastavni je dio novčanog iznosa čija visina varira ovisno o tečaju CHF, čime se vrijednost potrošačeve ugovorne obveze izračunava temeljem ugovornog tečaja naspram kune na dan

plaćanja svakog pojedinačnog mjesečnog anuiteta, pa visina glavnog predmeta ugovora - novčanog iznosa koji je kreditor isplatio potrošaču, izravno ovisi o promjeni tečaja.

39. Sukladno navedenom to znači da prilikom sklapanja ugovora potrošaču moraju biti pripočeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaj na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti, osobito, ukupnu cijenu svog zajma. To, uz ostalo, uključuje informiranje o tome da snosi rizik od pada valute od kojih ostvaruje dohodak, što može ugroziti mogućnost vraćanja zajma, s time da se pritom traži od pružatelja usluge da utvrdi moguće promjene tečaja i tim povezane rizike zajma u stranoj valuti.

40. Pritom nije dostatno da su odredbe tužitelju kao osobi prosječnog potrošača koja je razumno dobro informirana i razumno pažljiva i oprezna, kako to navodi tuženik, samo gramatički razumljive, nego i to da ekonomske posljedice te odredbe moraju biti jasne prosječnom potrošaču. Kad pročita tekst ugovora nije dovoljno da potrošač samo razumije da, primjerice, tečaj valute može varirati gore ili dolje, nego da stvarni učinci moraju biti jasni prosječnom potrošaču. Dakle, potrošač mora biti svjestan mogućnosti dizanja ili padanja vrijednosti strane valute, a taj rizik promjene tečaja mora biti jasan i potrošač mora biti jasno upoznat s time da snosi financijski teret tog rizika i to bez ograničenja. Stoga banka kao pružatelj usluge mora iznijeti moguće promjene deviznog tečaja i rizike svojstvene uzimanju zajma u stranoj valuti, pa potrošač mora imati stvarnu mogućnost upoznati se sa svim odredbama ugovora, jer pravodobna informacija pružena pri sklapanju ugovora o ugovornim odredbama i posljedicama navedenog sklapanja za potrošača je od temeljne važnosti kako bi donio odluku o tome hoće li se ugovorno vezati uz pružatelja usluge ili prodavatelja robe postupajući po odredbama koje je ovaj prethodno sastavio.

41. Tužene banke nisu na transparentan način informirale potrošače da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR i kod ove odredbe vrijedi presumpcija da se o njoj nije pregovaralo, jer suprotno tuženik nije dokazao. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani govor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora. Tuženik mora dokazati da je potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj odredbe ugovora definiran od strane trgovca, s posljedicom da je trgovac pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, a što u konkretnoj situaciji nije slučaj.

42. Stoga, a kako su odredbe koje su se odnosile na valutnu klauzulu bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženice, da se o tim odredbama s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, da on nije imao utjecaj na njihov sadržaj, te da je tim odredbama, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju kao potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, iz čega proizlazi da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika, slijedom čega je takva odredba ništava, sukladno odredbama navedenih zakona o zaštiti potrošača i rečene odluke povodom tužbe za kolektivnu zaštitu.

43. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj kao potrošač i slabija ugovorna strana imala utjecaja na sadržaj ugovora u dijelu kojim je ugovorena

valutna klauzula vezano uz valutu CHF, niti je dokazao da je tužitelja prije i tijekom sklapanja ugovora obavijestio te informirao o rizicima vezano uz valutu CHF ili pak parametrima o kojima ovisi promjena tečaja.

44. Slijedom navedenog, spomenutom kolektivnom tužbom, za koju odluku Visokog trgovačkog suda je ovaj sud vezan, kao što je to ranije obrazloženo, sud nalazi utvrđenim osnov tužbenog zahtjeva, koji se ogleda u činjenici da je tuženik, iskoristivši činjenicu da nije bilo propisa koji mu je to nalagao, kao banka tužitelju kao potrošaču nametnuo ugovorne odredbe koje potrošača stavljaju u neravnopravni položaj, pa su te odredbe uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a što je u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja, zbog čega je valjalo kao prethodno pitanje utvrditi ništetnim one odredbe koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF.

45. Prema odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

46. Iz navedenog proizlazi da bi tužitelju temeljem utvrđene djelomične ništetnosti Ugovora o kreditu pripadalo pravo na povrat onog što je isplatio na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF.

47. Radi utvrđivanja visine potraživanja provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću za Darfin d.o.o., koji je u svom nalazu i mišljenju naveo da sveukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 169.085,87 HRK, odnosno po fiksnom tečaju eura (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 22.441,62 EUR. Ukupno obračunate zatezne kamate iznose 8.119,79 EUR. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan dospijeća u odnosu na iznos preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 66.638,50 HRK, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 8.844,45 EUR. a) Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije iznosi 104.584,65 EUR što u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Banke na dan konverzije iznosi 804.046,79 HRK. Iznos preostale glavnice iznosi 166.394,00 CHF što u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Banke na dan isplate kredita iznosi 737.408,29 HRK. Razlika između iznosa 804.046,79 HRK i iznosa 737.408,29 HRK je 66.638,50 HRK. b) Prema sporazum o korištenju preplate po konverziji (naknadno dostavljena dokumentacija), preplata utvrđena konverzijom iznosi 75.290,17 HRK, odnosno 9.992,72 EUR. Preplata utvrđena konverzijom je utvrđena na način da ukupno uplaćeni iznos radi podmire anuiteta je umanjen za ukupno utvrđen iznos anuiteta prema eur otplatnom planu te se stoga ne može

podijeliti na preplatu s osnove promjene kamatne stope i tečaja. Za vještaka način na koji će se preplata priznata tužitelju prilikom provođenja konverzije uzeti u obzir, odnosno hoće li se preplata utvrđena konverzijom oduzimati od zateznih kamata obračunatih na razlike anuiteta zbog promjene tečaja ili samih razlika anuiteta zbog promjene tečaja, te hoće li se uzimati u obzir i manje plaćene razlike s osnove promjene tečaja ili ne, predstavlja pravno pitanje. Rekapitulacija potraživanja tužitelja umanjena za preplatu iz konverzije

- obračunate zatezne kamate iznose 8.119,79 EUR
- više plaćene razlike u anuitetima s osnove promjene tečaja iznose 22.441,62 EUR
- preplata utvrđena konverzijom iznosi 9.992,72 EUR
- UKUPNO I predstavlja zbroj više plaćenih razlika anuiteta s osnove promjene tečaja te zateznih kamata obračunatih do konverzije na spomenute više plaćene razlike, umanjene za preplatu utvrđenu konverzijom i iznosi 20.568,69 EUR
- razlika preostale glavnice po konverziji iznosi 8.844,45 EUR
- UKUPNO II predstavlja iznos UKUPNO I uvećan za razliku preostale glavnice i iznosi 29.413,14 EUR
- manje plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja iznose 0,00 EUR
- SVEUKUPNO predstavlja iznos UKUPNO II umanjen za manje plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja i iznosi 29.413,14 EUR.

48. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka, obzirom je isti izrađen objektivno, jasno i stručno, na temelju relevantne dokumentacije, tim više što stranke nisu imale primjedbe ni prigovora.

49. Međutim, s obzirom da su stranke 03. veljače 2016. sklopile Dodatak br. 1. Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u Eur, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom eurskom kreditu, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

50. Pritom se ne može prihvatiti shvaćanje da je eurski kredit trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, s obzirom da je navedeno provedeno u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK, a koji Zakon je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio je spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih

institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

51. Dakle, tražbina tužitelja na povrat preplaćenih svota po osnovi ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, budući da je zaključila Dodatak na temelju odredbi ZID ZPK i posljedično izvršenoj konverziji u skladu sa ZID ZPK, je podmirena jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita i na taj je način obveza kreditora na povrat tih svota prestala. Sklapanjem Dodatka sukladno odredbi čl. 160. st. 1. ZOO, a prema odredbama ZID ZPK tužitelj je restituiran za nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli, koje su sadržane u osnovnom ugovoru o kreditu, jer ga, s jedne strane, te odredbe ne obvezuju, a s druge strane, isplate koje je na temelju njih učinio, vraćene su u njegovu imovinu na način da su iskorištene za njegov račun, u ispunjenju valjane obveze preuzete Dodatkom, pa mu ne pripadaju isplate koje se traže tužbom u odnosu na glavnice.

52. Sklapanjem Dodatka na način propisan odredbama čl. 19.c ZID ZPK osiguran je povrat stečene koristi kreditora kao banke putem korištenja uplata potrošača (tužitelja) za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u EUR-u koji je zamijenio kredit u CHF do čega je došlo na temelju informativnog pristanka potrošača kojemu su bile poznate sve posljedice konverzije i na koju je tužitelj kao korisnik kredita slobodno pristao.

53. Naime, Dodatkom br. 1. Ugovora o kreditu stranke su suglasno utvrdile da se preplata koristi za sukcesivno namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR sve dok se u potpunosti ne iskoristi.

54. Na taj je način valjano prestala obveza tuženika za povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene valutne klauzule, a koja bi proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO-a) i ti više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika.

55. Slijedom navedenog, tražbina tužitelja za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu je podmirena, jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita.

56. Stoga je valjalo tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu glavnice odbiti i odlučiti kao u izreci pod točkom II.

57. Pri tome je sud kao iznos zatražene glavnice uzeo u obzir iznos koji je tužiteljica potraživala u tužbi, obzirom se tuženik usprotivio djelomičnom povlačenju tužbe kako je to tužitelj zatražio podneskom od 15. prosinca 2025. godine.

58. Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je banka, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužna vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule u

CHF, jer je nesavjesna ugovorna strana koja je koristila nepoštene ugovorne odredbe, a sve na način kako je to naprijed navedeno.

59. Tužitelj je tužbom zatražio i zatezne kamate pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do isplate, što u sebi uključuje i razdoblje do provedene konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači, pa je u tom dijelu opravdano djelomično prihvatiti tužbeni zahtjev na temelju općeg propisa, ZOO-a, na čiju primjenu upućuje odredba članka 4. ZZP-a. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

60. Vrhovni sud Republike Hrvatske na 7. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 13. i 20. prosinca 2022. donio pravno shvaćanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji koje glasi: „Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“.

61. Navedeno ne obuhvaća samo zatezne kamate na onaj iznos koji je tuženik prilikom konverzije priznao kao "preplatu", već se odnosi na zatezne kamate na sve iznose koji su u ovom postupku utvrđeni kao više plaćeni na ime ništetnih odredbi Ugovora o kreditu, jer su svi ti iznosi kao dio svih izvršenih uplata tužitelja do dana konverzije uzeti u obzir prilikom izračuna konverzije, ali ne i zatezne kamate na te iznose.

62. To tim više što se tužitelj ni jednom odredbom Dodatka ugovoru o kreditu ne odriče prava na zahtijevanje zakonskih zateznih kamata.

63. Slijedom navedenog tužitelju pripadaju zatezne kamate na više plaćene iznose na ime ništetnih odredbi, od sklapanja ugovora do konverzije, a koje zatezne kamate banka nije priznala prilikom konverzije. S obzirom da tužitelj navedene zatezne kamate nije zatražio u apsolutnom iznosu, to na iste ne teku procesne kamate.

64. Stoga je valjalo odlučiti kao u izreci pod točkom I.

65. Također je tužitelj u točki II. odbijen sa zahtjevom da mu se na pojedinačne iznose utvrđene preplate dosudi zatezna kamata i za razdoblje tekuće od dana sklapanja Dodatka br. 1. Ugovoru o kreditu pa do isplate, jer je glavnica utvrđene preplate uzeta u obzir prilikom sklapanja Dodatka br. 1. Ugovoru o kreditu, te na taj iznos kamata ne može dalje teći.

66. Kako je sklapanjem Dodatka stvorena nova osnova za otplatu tog kredita, odnosno konverzijom kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR određen je i novi otplatni plan kojim je formirana nova glavnica na dan konverzije, ali to ne znači da je tužitelj konverzijom koja je provedena sukladno ZID ZPK/15 oštećen niti je to prema stanju spisa tužitelj uspio dokazati.

67. Naime, odredbom članka 19. c. stavak 1. t. 8. ZIDZPK/15 propisano je da se stanja neotplaćene glavnice u valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u kunama s valutnom klauzulom u EUR po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a ne prema tečaju na dan plasiranja kredita. S druge pak strane, povratom razlike više plaćenog po osnovu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF koja u predmetnom slučaju iznosi 1.688,76 eura, kao i zateznih kamata na više plaćene anuitete do konverzije, uspostavlja se ravnoteža u odnosu banke kao trgovca i tužitelja kao potrošača, jer se time tužitelj kao potrošač dovodi u poziciju kao da ništenta ugovorna odredba nije ni bila ugovorena.

68. U odnosu na prigovor radi prijeboja ističe se da tuženik niti ne ulazi u kategoriju potrošača, a isto tako sklapanjem Dodatka br. 1. nije narušena niti ravnoteža u ugovornom odnosu tuženika i tužitelja.

69. Tužitelj utvrđenjem preplate prilikom konverzije Ugovora nije ništa neosnovano stekao na štetu tuženika, pa nema niti obveze vraćanja, slijedom čega nema tražbine tuženika prema tužitelju i stoga je odlučeno kao u stavku V. izreke presude.

70. Također valja navesti kako tužitelju u ovom postupku nije dosuđen iznos preplate koji mu je priznat prilikom obračuna konverzije, kao ni neki drugi iznos glavnice, niti se radi o iznosima koje je tužiteljica u konverziji neosnovano stekla na štetu tuženika, pa stoga ni u tom dijelu ne postoji potraživanje tuženika prema tužiteljici.

71. Što se zahtjeva za naknadu troškova postupka tiče, u predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda RH br. Rev-1014/18 od 20.10.2021., Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda RH br. U-III-4029/2013 od 19.12.2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja kondikcijski zahtjev zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepoštene ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18.7.2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26.9.2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu

spora kakav je predmetni - osnovanost kondicijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

72. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 500,00 eur, za sastav podnesaka od 01.09.2023.g., 09.06.2025.g. i 15.12.2025.g. prema Tbr. 8. toč. 1. po 500,00 eur, te za zastupanje na ročištima 10.07.2025.g. i 20.04.2026.g. prema Tbr. 9. toč. 1. po 500,00 eur, što ukupno iznosi 3.000,00 eur, a uvećano za trošak PDV-a prema Tbr. 46. u iznosu od 750,00 eur ukupno iznosi 3.750,00 eur. Navedenom iznosu pribrojen je trošak vještačenja u iznosu od 500,00 eur tako da ukupno trošak tužiteljice iznosi 4.250,00 eur.

73. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom IV.

U Zagrebu, 27. svibnja 2026. godine

Sudac:
Vanesa Brizić Bahun

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

Broj zapisa: **9-30888-9a145**

Kontrolni broj: **0f47e-23c3d-1ce67**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.